

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XV. In rebus omnibus, nullâ exceptâ, Dei sequendam esse
voluntatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46802)

*In rebus omnibus, nullâ exceptâ Dei
sequendam esse voluntatem.*

TVirpe igitur fuerit, si rem tanti momenti aut languidè nos, aut per partes tantùm aggrediamur, nec integrè Deum sequendo, partim nostram, partim illius voluntatem faciamus, dimidium Deo demus, alterum dimidiũ nobis ipsis reserve-
mus. Traditionem perfectam esse oportet, cùm dominiũ absolutum, præsertim Dei, duos Dominos minimè admittat. Fallitur insigniter, quicumque totum, re nullâ sibi retentâ, Deo se dare reformidat, eò quòd existimet, nimis quàm horribile, triste, & arduum esse decretum illud, numquam, & nuĩpiam, suæ obsequendi voluntati. Non est omnino, cur istud metuamus; est verò, quòd plurimùm nos ipsos suspectos habeamus, & vel in minimo nobis commodif-
que nostris servire horreamus.

Primò quidem, quia affectus aliquis, quantumvis modicus, perdere non potest, cepitque per illum jam Diabolus pignus cordis nostri, quod vel unico minus ordinato desiderio captivũ tenet: nam minima etiam & unica non mortificata affectio, vi-
rium

rium satis habet ad omne animæ robur labefaciendum; ad eum planè modum, quod de Leone, fortissimo bestiarum, dicit Sanctus Ephræm; eum, si vel capillo uno jubæ suæ terram contingat, movere se non posse, viresque omnes & vigorem amittere; atque uti *Aquila*, (verba sunt sancti Dorothæi) *qua reliquo corpore à laqueo omnino libera est, unicâ autem unguâ detentâ fuerit, omnem vim suam, ex eâ modicâ particulâ, quâ præpeditur, amittit, (b) & captiva attinetur.*

Quamquam, revera parvum non est, parvum aliquid non relinquere, quia non tam res, quæ parva apparet, in qua nos ipsos non vincimus est intendenda, quàm quòd voluntatem nostram, in re tantillâ, Dei amore, frangere recusemus: quod magnum aliquid est; tantoque major à nobis ingratitude æstimari debet, quantò res ipsa videtur minor.

Secundò; quia frustra quis speret, in eorum se privilegiorum & commodorum partem venturum, quibus fruuntur, qui Dei implent voluntatem, nisi eandem ipse quoque impleat in rebus omnibus; quod,

^a Vide Iulium Nigrinum Tractatu ascetico de cura minimorum, part. 3, cap. 2, num. 49.

^b S. Doroth. sermone 11.

quod, nisi suam ubique abneget, facturus est numquam. usque aded, ut luculentus sit error & insania, ob eum solum metum, ne quis in anxietate & mœrore vitam agat omnimodam hanc integramque sui ipsius in manus Dei oblationem intermittere. Quod quamdiu fiet, carendum semper erit favoribus cœlestibus, & dulcedine illâ inexplicabili, quam Deus suæ voluntatis studiosis hominibus solet impertiri: quæ est communicatio quædam ejus gaudii, quo Æterna illa Majestas, suæ voluntatis adimplerione, vivit beatissima. Nam non exsequitur totam voluntatem Dei, qui non exsequitur eam in omnibus, semetipsum in iis abnegando: cum Dei voluntas sit, ut nullibi secundum nostrum, sed ubique secundum ipsius nos beneplacitum gubernemus: quoniam unicū hoc dumtaxat nobis conveniens est: eatenus, ut quisquis in eo deficit, & divinæ non obsequitur voluntati; neque jus nullum obtineat, ad ejus singulares gratias percipiendas, nec ullum habeat titulum; ad quietem illam obtinendam, & suavissimam voluptatem, quam perfectè mortificari, hoc est, sibi ipsis mortui: prorsus incredibilem persentiscunt. Eam ob causam dicere solebat, vir ille divinus,

vinus,

vinus, Pater Balthasar Alvarez: *Quemad-*
modum Martyres, ut canit Ecclesia,

Mortis sacra compendio,

Vitam beatam possident: (a)

ita iusti bene mortificati, brevi quâdam aliâ
propria abnegationis morte, consequuntur
quietem illam, qua in hâc exili regione po-
test obtineri. Sed quoniam non statim & uno
tractu, seriam nostram abnegationem ample-
ctimur, sit ut semper gementes Crucem fera-
mus, nec moriamur in eâ, quod est proprium
hypocritarum. (b)

Exercitium deinde istud perfectæ mor-
tificationis, & cum divinâ voluntate con-
formitatis, non consistit in rebus, quas in
partes secare & dividere possimus, sed
unum illud, vendicat sibi totum & om-
nia atque uti falsum est, mortuum esse
quempiam, nisi in eo cessent actiones om-
nes vitales; (si enim vel unica supersit,
mortuus dici nullo modo potest ita pror-
sus, cum quis rem ullam minimam, ex suâ
facere vult voluntate, nō implet is perfectè
divinam; neque *mortuus est cum Christo, (c)*
id quod Servator ipsi declarat similitudine
granî

a de Commun. Martyr. hymn. ad Matutin.

b Lud. de Ponte Vit. Balth. Alv. cap. 4. ante

S. i. c Coloss. 2, v. 20.

grani frumenti, nisi mortuum fuerit, fructum nullum afferentis. (a) Ceteræ quoq; eiusdem Parabolæ, quæ mortificationis nobis usum commendant, & quibus regnum cælorum comparavit, eam integrâ ac indivisam esse debere ostendunt: sicuti *thesaurus absconditus*, & *pretiosa margarita*, præ qua vendidit negotiator omnia quæ habuit, & emit eam. (b) Omnia cum dicit, nihil excipit.

Miseranda enim vero res est, reperiri quosdam, qui post multos magnosque, ut in maioribus impotentes animi sui motus coercerent, exantlatos labores, recula alicui adherescunt, eamque propter tantâ istâ carent voluptate. Ecquid dicemus de eo homine, qui, postquam pro incomparabili thesauro solverit ducatos mille, renuat deinde superaddere reliquum adhuc denarium unicum, illiusque causâ ab emptione resiliat? Istud ipsû significat *rete, plenû magnis piscibus*: (c) unde elapsus est nullus. hoc nos docet *granû sinapis, quod minus est omnibus seminibus quæ sunt in terrâ, & cû seminatum fuerit, ascendit, & fit maius omnibus oleribus*. (d) Res etenim admodû parvæ, magnos sæpe effectus habent, ideoque minimè sunt contem-

a Ioan. 12. v. 24. & 25. b Matth. 13. v. 44. & seq.
c Ioan. 21. v. 11. d Marc. 4. v. 31 & 32.

contemnendæ, quantumcumque parvæ videantur: cum rerum pretia ex suâ potius virtute, quàm quantitate ac magnitudine debeant æstimari. Quare generoso animo abnegare se quis ipsum ex toto debet, solumque Christum amplecti; Optimi Patris voluntatem integrè complendo, sibi que persuadendo, difficultatem in eo solum aliquam tam diu reperiri, donec quis sibi vim inferat, se vincat, Dei que penitus exsequatur voluntatem. Est enim verissimum illud cujusdam ex antiquioribus, Monachi pronuntiatum: hominem, dum seipsum debellat, tristitiam sentire & laborem; verum ubi Christum repererit, non jam laborare, sed rosæ instar efflorescere, (a) & veluti cælo nubilo & caliginoso lugent omnia ac tristantur; sole contrà oriente, discussis tenebris, illustrantur: idem ei usu venit, qui clarissimam hanc lucem & splendorem animum recreantem, omnemque hujus vitæ tristitiam profligantem, est consecutus.

G Quisquis

^a Vide de fructibus mortificationis Iacobum Alvar. To. 2. lib. 2. part. 1. c. 5. & pluribus sequentibus; Franciscum quoque Arias, Alphonsum Rodriguez, & Iulium Fatium Tractatibus de eâ singularibus, qui desiderium tuum abundè, puto, explebunt.

Quisquis id facere detrectat, nullam ille profectò in partem perfectè satisfacit obligationibus illis, quibus obstrictus tenetur supremo Dei dominio, tot tantisque titulis jus sibi infinitum vendicanti. nec ubi propriam, sed divinam semper & ubique faciamus voluntatem. Ac licet exequatur, quidquid suavis Dei lex, & *Mandata eius non graua* (a) exigunt; tantum tamen efficere non potest, ut debitam paremque gratiam referat iis omnibus, quæ à divinâ manu accepit, accipitque. Non respondet hic talis præterea, nec satisfacit gratitudini, tot beneficiis debitæ, quibus nos sibi Christus adstrinxit: quia cum plus debeat, quàm possit solvere, ne illud quidem solvit, quod potest. Illo quoque honore indignum se reddit; quo eos dignantur Angeli, qui cum legitimo Rege suo Christo IESU sunt crucifixi: quoniam clara hostis, & inimici indicia, certumque colorem, amorem, scilicet, proprium, in eo observant. Neque gustabit deinde Calicem, illum quidem sub initium amarum, sed in fundo mellis plenum: quem nisi quis ad ultimam usque guttulâ perhauserit, totam eius suavitatem non percipit, neque commoda colligit & uti-

a Ioan 5, v. 3.

utilitates, ex plenâ sui abnegatione prodeunt. immo è contrario in manibus gestat venenum, à quo interfici potest, servat enim propriam voluntatē, quæ sola plura & graviora damna invehit, quàm Orcus omnis, & inferi, in exitium nostrum conspirantes. Christum ille numquam inveniet, quem sincerè nondum quærere instituit: nec eundem assequetur, cujus vestigiis neque dum cœpit insistere, cum tamen ad eam sequelam primus gradus sit, ipsomet Salvatore docente, ut quis *abneget semet-ipsum, & tollat Crucem suam.* (a)

Figamus igitur mentis oculos in finem & metam hujus operis nostri & conflictûs, ne cui aliquando labori parcamus: est etenim pax animæ, regnum cælorum, Christi possessio, inventio ipsiusmet Dei. Inquiramus illum, (id siquidem nobis summoperè conducit) sicuti nos, etsi nullo suo cum commodo, quæsi vit ipse. Quæramus omni quâ possumus sedulitate & impêdio pretiosam hanc margaritam; quia ille tam *diligenter quæsi vit drachmam unam, donec inveniret eam.* (b) Et notabile est, (verba recitæ Sancti Thomæ) quòd non dicit Christus, se illam emisse, sed invenisse, licet

G 2

pre-

^a Luc. 9. v. 23. ^b Luc. 15. v. 8.

pretioso Sanguine, & asperâ passione genus humanum comparavit: quia in tantum desideravit salutem generis humani, quod inventionem reputavit, tali modo se posse hominem à potestate diabolicâ liberare, & ad beatitudinem eternam, ad quam creatus fuerat, revocare. Similiter notabile est, quòd etiam omnes Angelos cõvocat ad congratulandũ, non drachma, non homini, sed sibi, quasi homo Dei Deus esset, & tota salus divina in ipsius inventionem depēderet, & quasi sine ipso beatus esse non posset. (a) Hactenus Doctor Angelicus, quẽ sequendo iuvat ingritudinẽ & teporem nostrum paucis castigare. Si tam seriò nos Christus quæsit, cur ipsum, velut per ludum & jocum quærimus? Si omnia ille quæ passus est, præ salutis nostræ desiderio parvi estimavit: quare magni nos facimus rem nihili, eiusque causã occasionem spontè amittimus facultatemque, non solum promovendi commodi proprii, sed, quod multò est excellētius, insigniter propagandi & procurandi gloriam Dei, quæ est eiusdem adimpletio voluntatis? Totum se nobis impendit, & superimpendit liberalissimus Deus, cur nos igitur dimidios ipsi tradamus? O intolerabilis & fœda nostra hominum

a S. Thomas tom. 17. Opusc. 63. c. 7. mihi p. 120.

num superbia, non verbis, sed factis ipsis, per execrandam blasphemiam, restantium, duplo nos amplius valere, quàm immortalem Deum! quia iustissimo nobisque utilissimo contractui assentiri recusamus, qui est, ut nos totos Deo demus, qui se totum prior nobis donavit.

Accedit, neminem se vincere posse in rebus magnis, nisi minoribus victoriis proluserit, seque progressu temporis ad maiores aduefecerit. vnde verissimè scriptum est à Richardo Victorino: *Qui molliter & dissolutè vivendo, inimico contra se vires præbuit, versâ vice, ut contra hunc roboretur & illi resistat, à minimis incipiat, & frequenter in talibus proualere conetur, quatenus usu vincendo roboretur, & de minorum victoriâ, ad maiora vincenda paulatim conualescat.* (a)

^a Rich. à S. Vict. p. 2. cap. 21. in Cant.

CAPVT XVI.

Praxis absoluta cum divinâ voluntate conformationis.

Q Vandoquidem perfecta divinæ voluntatis adimpletio, non in eo uno consistit, ut omnia propter Deū faciamus